

[From.]

for vor ubetingede anerkendelse af det, der er præsteret på dette område. Vi retter vor tak til forsvarrets ledelse og dens befalingsmænd for vel udført arbejde.

Så kommer der en ung mand, en ung menig og kritiserer det hele sønder og sammen. Det skal man nu ikke tage så højtideligt efter min mening, for det er der så mange der gør, og det er en mands naturlige ret i et demokratisk samfund. Det, der har sat sindene i bevægelse, er da heller ikke, hvad den unge mand sagde, det er derimod forsvarsministerens kommentar til hans udtalelse, og det var da også med den største undren, jeg læste ministerens bemærkninger. Min første reaktion var, at dér havde ministeren søgt at skaffe sig lidt billigt bifald fra de menige soldater. Det skuffede mig i grunden meget, for jeg har altid haft den opfattelse, at vor forsvarsminister er en meget sympatisk mand med en yderst positiv indstilling til vort forsvar. Jo, der er noget om snakken, siger forsvarsministeren, og senere begrunder han det med, at hærchefen har udsendt en rundskrivelse, hvori han siger, at der er for mange tilfælde, hvor befalingsmænd misbruger deres stilling.

Hvad ligger der i grunden i begrebet „for mange“? Jeg mener, at bare der er ét tilfælde, hvor en befalingsmand slår eller sparker en underordnet, så er det ét for meget. Jeg forstår overhovedet ikke, at nogen vil finde sig i en sådan behandling, og jeg føler mig da også sikker på, at enhver befalingsmand, der gør sig skyldig i noget sådant, simpelt hen ikke er befalingsmand mere. Men hvor mange tilfælde har der været af grov art? Lad os få det at vide, og lad os sætte det i forhold til de ca. 5.000 underbefalingsmænd, det drejer sig om, og så foretage en sammenligning. At der er nogle uegnede befalingsmænd, vil aldrig kunne undgås — det vil jeg betragte som noget beklageligt, men desværre uundgåeligt — og vi ved alle, at der fra forsvarrets ledelse gøres alt for at rette på de mangler, der måtte være. Den meniges kritik står der imidlertid stadig, og ministerens anerkendende nik gør det også.

Men, siger forsvarsministeren i sin redegørelse af 28. oktober, den fortolkning, at han skulle have givet tilslutning til den meniges hårde kritik, kan han ikke ved-

kende sig. Jeg skal i denne forbindelse ganske se bort fra juridiske fortolkninger af ministerens udtalelse. Jeg skal også ganske se bort fra, hvad ministeren selv mener eller ikke har ment om det spørgsmål, det drejer sig om. Af den almindelige læser og dermed offentligheden må ministerens udtalelser læses sådan, at han står bag de urimeligheder, der er bragt til torvs, og som ikke alene rammer de unge befalingsmænd, men også dem, der har udvalgt dem. Dette er for mig det centrale.

Jeg sagde til indledning, at meget ville være vundet, om denne debat kunne skabe ro og tillid i forsvarrets personel. Jeg synes derfor, ministeren burde erkende, at sådan som interviewet var sat op, kunne det virke som en fornærmelse af en stor gruppe af befalingsmænd, og at det ikke har været meningen. Jeg synes også, ministeren burde erkende det beklagelige i, at der ikke omgående og eftertrykkeligt blev taget afstand fra en sådan generalisering, som ingen kan være tjent med. Hvis ministeren er enig med mig i dette, så stå herop og sig det, og jeg kan tage ministerens redegørelse til efterretning. Det ville være at gøre forsvaret en tjeneste, det ville være at gøre samarbejdet mellem folketingets partier en tjeneste, det ville være at gøre ministeren selv en tjeneste.

Gottschalck-Hansen: Det er ikke min opgave i dag i første række at tage stilling til den højtærede forsvarsministers udtalelser i dagbladet Aktuelt for den 18. oktober i år. Det har jeg jo gjort, og jeg har intet at ændre eller tilføje eller trække fra i det, jeg har sagt.

Jeg vil derimod gerne i dette indlæg kommentere den redegørelse, som ministeren afgav her i tinget den 28. oktober. Af denne fremgår det, at flertallet af de værnepligtige befalingsmænd trods vanskelige betingelser klarer deres job på en meget tilfredsstillende måde, og heri kan jeg erklære mig helt enig med den højtærede forsvarsminister, som altså nu har en opfattelse, der er stik modsat den, han gav udtryk for i Aktuelt den 18. oktober, hvor han erklærede sig enig i, at de værnepligtige befalingsmænd stort set ikke var kvalificerede.

Ved hjælp af citater og henvisninger til